

שירים, תפילות ומאמרים מאז השבעה באוקטובר

הביתה

אסופה לסוכות ה'תשפ"ה

עריכה: שרה סגלי-כץ

ישיבת יחדה
רשת החרדים העולמית
החרדים ישראלית

גלריה רשומה
אמנות עכשווית ברשות הרבים

בשנת הרבים
הפורום היהודי-מרכזי לאמנות
יהדות ישראלית

גליליך לדבר גלויות
על גמ' שבכום

משיב הרוח
מבוע

המולג
מרכז
עליוני
הרוח

בית המדרש לרבינים
Schechter ק"ש שכטר
Rabbinical Seminary

הדר
חודש עיונים
עם

מכון שיטים
ארכיון החינוך הקוביא

מ תמדרשה
מאורנים
עיריית תל אביב ישראלית

רבנות
ישראלית

Shalom Hartman
מכון שאלום הארטמן
למחקר יהודי

THE HONEY FOUNDATION
FOR ISRAEL

Proudly Funded By
UJA Federation
NEW YORK

אסופה רביעית מתוך סדרת אסופות דיגיטליות

תשרי ה'תשפ"ה / אוקטובר 2024

לחצו להורדת קובץ מותאם להדפסה ביתית <<

עריכה: שרה סגל-כץ

ניהול: שרה סגל-כץ ועינבר בלוזר-שלם

הפקה: עדן לויטה

הציור על הכריכה: אסתר בן-עמי, ללא שם, אקריליק על קנבאס 100X80 ס"מ

אוצרות: צוות גלויה

עיצוב ועימוד: חן יאקה-שומרון | סטודיו לימונדה

התכנים באסופה מצויים באתר המקוון מגזין גלויה

מרכז גלויה | www.gluya.org

רשות הרבים | www.rashut-harabim.org

© 2024 כל הזכויות שמורות למרכז גלויה ולרשות הרבים

כל זכויות היוצרות והיוצרים בסדרת האסופות הדיגיטליות בחודש

תשרי-אוקטובר שמורות למחבריהם. האסופות הופקו ללא כוונת רווח.

המערכת עשתה כל שביכולתה לאתר את בעלות ובעלי היצירות ולקבל את

הסכמתם להכללת יצירותיהם בספר זה. באם נפלה שגגה, אנא פנו אלינו:

gluya@gluya.org

תוכן העניינים

8 הביתה, הביתה - התקווה בתוך הארעיות שבחג הסוכות הזה
הרבנית שרה סגל-כץ

12 שמות החטופות והחטופים שנמצאים עדיין בשבי

הנחת בזמן אחר

15 מי שברך למפונות ולמפונים
הרבנית רחל קרן

16 ויהי בשביעי לאוקטובר
רותי סבט

17 * (פְּשֵׁה־פֶתַח בַּיַּת הַשְּׁוֹרָה)
חגית זוהרה מנדרובסקי

18 ציור: חצבים בחוף זיקים
חן באר

19 אחרי
מיכל גולני

20 זה היה בית
יעל סטטמן

21 * (זֶה הַפֶּל)
איריס מוסן אלון

22 במלון הניצולים בחדרה
יפעת גלבר

- 25 * (אֱלוֹהֵי הַנְּטוּשִׁים בְּחֻדְרֵיהֶם)
אהובה רקנטי
- 26 חריצים
נויה שגיב
- 27 ואין מושיע
אלחנן ניר
- 29 מה שלומך
אורית קלופשטוק
- 30 הגעגוע לחיים
נורית שמר פרידמן
- 31 ציור: דרום אדום
חן באר
- 32 עכשיו צריך לבדוק
אביטל לימן
- 33 זה לא קרה
רון גינזבורג
- 34 כלום יצמח דבר באבק הזה
רוחמה גבל-רדמן
- 35 * (קִבְּלָתִּי צְעִיף)
רותי סבט
- 36 18.10.2023
חיה שלי

37 כולם כותבים שירים על בית
רויטל נעמה הירש

39 בחירה
איריס אליה־כהן

40 ציור: שולחת לך שביל של תקווה בשדות
חן באר

41 קוצר נשימה
כנרת מגן

42 31.10.2023
חיה שלי

43 אחיזת עיניים
מיכאל זץ

44 5.11.2023
חיה שלי

45 ציור: הרבה כאב שיש בו יופי, שדות זמרת - כפר מימון
חן באר

אִם יֵשׁ בַּיִת בְּכֶלֶל

47 אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת פֹּה מִמָּשׁ לְהִיּוֹת אַרְוָגִים
הרבנית שרה סגלי־כץ

50 קצר
רחל חלפי

- 51 מתנה פגומה
גילי חיימוביץ'
- 52 רגע
נטלי יצחקי
- 53 עוגיות שקדים
תמרה לילך מזומן
- 54 האומץ לחולין
הדס גלעד
- 56 מדיטציה
רתם אלדר היבש
- 57 המאמץ
אורית גידלי
- 58 * (קְנִייתָ לִי דִיסקָ מִתְּנָה)
רחל לאישנר
- 59 אנחנו הבית
חיה לזרוביץ
- 60 כציפור בודד על גג
אדוה מגל-כהן
- 61 אורזת
יפעת גדות
- 62 עוברים דירה #2
אילה ברסלר נרדי

- 64 בשביל הזה
רויטל משעלי
- 65 לעלמה
רבקה דבירה
- 66 הדברים השבירים
רוני אלדד
- 68 * (אני אוספת כל פסת שפיות)
רחל גרינשטיין
- 69 הושע-נא
ליאור זקס שמואלי

מצוות שמחה מהולה בכאב גדול

- 71 הושענות
שירה כהן
- 72 ושמחת בחגך והיית אך שמח?
הרב ארי חסיד
- 74 על תחושת קבע וארעיות עם ציון שנה למלחמה
אילנה עב"ו גולן
- 77 אני חוזרת הביתה בלעדיהם
חיה שלי
- 78 משמעות חדשה למצוות עתיקות | סוכות ה'תשפ"ה
הרבה עינבר בלוזר-שלם
- 80 תפילת אחינו כל בית ישראל

הביתה, הביתה - התקווה בתוך הארעיות שבחג הסוכות הזה

שני מושגי יסוד מהותיים מאפיינים את חג סוכות: בית וארעיות. לכאורה אלה שני מושגים משני עולמות שונים, עולם פיזי מוחשי ועולם רגשי, אך הם גם שני קצוות על רצף שקצהו האחד בית, וקצהו הנגדי ארעיות.

מה קורה לתחושת היציבות שלנו באין בית?

החוויה כי אין יסודות; כי העתיד לוט בערפל; הכול נע ונד; דבר אינו מתמשך מלבד אי הוודאות - מאפיינת את חיינו בשנה האחרונה, במה שנדמה כמו רגע וגם נצח. אולי אפשר לומר שחיינו הפכו לחג סוכות ארוך שאיננו נגמר, לא במובן הפסטיבלי אלא בארעיות רבתי. הרי אפילו 'פסטיבליות' אנו כבר לא אומרים באותו הטון, באותו האופן.

אנו נעים במטוטלת שבין היאחזות בנחמות קטנות שבית יודע להציע, לבין הידיעה שהדבר הבסיסי הזה לעולם כבר לא יהיה מובן מאליו. בפיכחון כואב למדנו שבתוך כל רגעי הנחמה, תמיד ינקר הספק האם הבית ישוב להיות בית.

ה"בית" — זה המוכר, זה הבטוח, הנחמה הקטנה של חיינו. בית, שהוא הדבר הפרטי שלנו אבל נאמר גם במובן הכללי: בית ללאום, ולכל מי שהתקבצו עימו יחד. בית כחוף מבטחים. ועתה, מצויה הבקשה להיזכר איך אמרנו אז 'בית' בחיי היומיום ולא ידענו מה

עוד יועמס עליו: ריק, מלאי יגון, חרדה ודמעות אין סוף. בית עתה הוא גם מה שנשרף, שנלקח, שנפרץ. המקום שאותו רבות ורבים נאלצו לעזוב בחופזה לפני שנה, ומיעוטים שבו אל אותו הבית או, אל כבר-לא-אותו-הבית.

מי שעוד מוצא נחמה בתא המשפחתי ובמבנה בעל ארבעת הקירות, גע תמידית בין התחושה כי מצאנו אי קטן בלב ים סוער להיאחז בו - ומיד לאחר מכן באה תחושת האשמה, על אחרים שאינם יכולים לחוש כך. ואולי היא כבר נשימת הראשית ואחר כך נחמת זוטא, ואז שוב הצפה של דאגה ואשמה. כך בנויים אדני ימינו עתה, כך גם הלילות.

הארעיות של חג הסוכות היא בקשה לזכור את מסעות בני ישראל במדבר, לתרגל אורך רוח וגלות לזמן קצוב. הרעיון העתיק הזה עודנו רלוונטי: על גביו אפשר להניח עתה מושגים פועמים שנוכחים בחיינו החדשים יום יום: אי ודאות, זמניות, השתנות, תלישות, מסע ארוך מתיש ומתמשך, פחד ממה שיביא המחר. זו ארעיות שמתקשה להבטיח איזו רעננות אל מול שגרה, זו ארעיות כפויה ולא בחירה בנדודים לשם הפוגה.

האסופה שכאן מציעה מסע אישי אל תוך המושג 'בית' בחיינו כעת, אחרי שנשברו קירות ההגנה וחולל הקודש. בשער השני, "אם יש בית בכלל" הבאנו שירים ותיקים יותר, שפורסמו זה מכבר במגזין 'גלויה'. הבחירה להביא שירים ותיקים היא גם הצעה עדינה של מפוכחות: שהרי דבר ממה שנקרא ונכתב אינו יכול להשתמע שוב אותו הדבר. פעם כתבנו "רציתי להיות בכל מקום מלבד הבית הזה", כשדיברנו על אתגרי היום יום בין ארבעת הקירות. עתה מילים

אלה נשמעות ספק כנבואה ספק כקול פנימי המדבר את התמודדות חיינו. זהו הבסיס ליצירת דיאלוג בין אנחנו של אז לאנחנו של היום, ולאופן שבו 'בית' השתנה בתוך המאורעות. הפרק הזה כולו, הוא למעשה הזמנה לתהליך מעמיק של שיחה אישית, משפחתית, קבוצתית ואולי אף כתיבה אישית, שתאפשר לעבד ולאבד שוב את כל מה שקרה מאז הסוכה הקודמת שנבנתה.

תוכלו למצוא באסופה שירים ותפילות משלל נקודות מבט שנכתבו מתוך חוויות השנה האחרונה, ומבט מחודש על מושג הבית בשירים ותיקים, שהקריאה בהם עתה אחרת לגמרי.

תוכלו גם למצוא באסופה הזמנה למסע: לא להמשיך ולהיות רק עדים המוצאים בכתיבתם של אחרים את קולם, אלא שותפות ושותפים. זוהי הזמנה לשיחה כנה על ארעיות במובניה המרובים.

הביתה, אל הבית, אנו עורגים ויודעים שנכון לנו מסע עיבוד ארוך שנים.

הביתה, אנו מתפללות ומתפללים, לשיבת החטופים, המפונים וכל מערך ההגנה. שישבו כבר כל מי שצריכים לחזור לביתם.

בתקווה לבשורות טובות,

הרבנית שרה סגל-כץ

אזהרת טריגר TRIGGER WARNING

התוכן שלפניך עשוי להיות קשה לקריאה
ומעורר רגשות של עצב וכאב.

אפשר לבחור לדלג ואפשר לבחור לעצור
באמצע הקריאה.

מומלץ להקשיב לעצמך בזמן הזה.

שמות החטופות והחטופים שנמצאים עדיין בשבי

ג'ושוע לואיטו מולל	הדר גולדין	תמיר אדר
איתן אברהם מור	רומי גונן	אלון אהל
עמרי מירן	גיא גלבווע דלאל	יוסף חיים אוחנה
אברה מנגיסטו	דניאלה גלבווע	אבינתן אור
שלמה מנצור	ביפין ג'ושי	דרור אור
אליהו מרגלית	אביתר דוד	גיא אילוז
עומר נאוטרה	אמילי תהילה דמארי	הישאם אל סעיד
תמיר נמרודי	איתן הורן	לירי אלבג
איתי סבירסקי	ענבר היימן	יצחק איציק אלגרט
קית' שמואל סיגל	מקסים הרקין	חמזה אלזיאדנה
יונתן סמרנו	אילן וייס	יוסף אלזיאדנה
עוז דניאל	עומר ונקרט	עידן אלכסנדר
צחי עידן	אריה זלמנוביץ	מוחמד אלעטרש
דניאל שמעון פרץ	גד חגי	רונן אנגל
מתן צנגאוקר	ג'ודי ווינשטיין חגי	מתן אנגרסט
אריאל קוניו	טל חיימי	אביב אצילי
דוד קוניו	איתי חן	קרינה ארייב
עמירם קופר	שגיא דקל חן	אלקנה בוחבוס
בר אברהם קופרשטיין	אלכסנדר סשה טרופנוב	אריאל ביבס
עפרה קידר	ארבל יהוד	ירדן ביבס
עופר קלדרון	אוהד יהלומי	כפיר ביבס
ליאור רודאיף	יאיר יעקב	שירי ביבס
אורון שאול	אליה כהן	אוהד בן עמי
של שהם	נמרוד כהן	אגם ברגר
דורון שטיינברכר	שגב כלפון	אוריאל ברוך
עומר שם טוב	אור לוי	סהר ברוך
אלי שרעבי	איתן לוי	גלי ברמן
יוסי שרעבי	נעמה לוי	זיו ברמן
עידן שתיוי	שי לוינסון	רון ברסלבסקי
	עודד ליפשיץ	מני גודארד
	גדי מוזס	רן גווילי

את כריכת האסופה מעטר ציורה של אסתר בן-עמי,
אימו של החטוף אוהד בן עמי מקיבוץ בארי.
עמודי האסופה מלווים בציוריה של חן באר,
קרובת משפחתו של החטוף שגיא דקל חן מקיבוץ ניר עוז.

בתקווה לשובם הביתה של אוהד ושל שגיא במהרה ובבריאות,
יחד עם כל החטופות והחטופים.

הבית בזמן אזור

מי שברך למפונות ולמפונים

הרבנית רחל קרן

מי שפָּחַר בְּאֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
 וּבְאֲמוֹתֵינוּ שָׂרָה רַבְקָה רְחֵל וְלֵאָה
 וּבְרַכְּם בְּכִרְכַּת "גּוֹר בְּאֶרֶץ הַזֹּאת כִּי לָךְ אֶתְנַנְּנָה"
 הוּא יְבָרַךְ אֶת כָּל הַמְשַׁפְּחוֹת
 אֲשֶׁר שָׁמְרוּ עַל מִשְׁמֶרֶת אֲרָצֵנוּ
 בְּעוֹטֵף יִשְׂרָאֵל מִצְפוֹן וּמִדְרוֹם,
 וְהִגִּינוּ עַל קִיּוֹם מְדִינַתְנוּ,
 וְאֲשֶׁר נֶאֱלְצוּ בְּלַחֵץ הָאוֹיֵב
 לְעֹזֵב אֶת יְשׁוּבְיָהֶם וּבְתִיבָהֶם
 וְטָרַם שָׁבוּ אֲלֵיהֶם.
 הַקֵּב"ה יִשְׁמְרֵם וַיְבָרְכֵם
 וַיִּקַּל עֲלֵיהֶם אֶת גְּלוּתָם
 וַיִּשְׁיבֵם בְּמִהְרָה לְבֵיתָם וְלִשְׁדוֹת שְׁמֹחֲתָם
 וַיִּזְכּוּ לְחַיּוֹת בְּבֵיתָם וּבְיִשׁוּבָם
 בְּכִטְחָה וּבְשָׁלוֹם מִעֵתָהּ וְעַד עוֹלָם!
 וַיִּקְיִם בָּהֶם וּבְנוֹ הַכְּתוּב:
 "כִּי כֹה אָמַר ה' צְבָאוֹת, עוֹד יִקְנוּ כְּתִים וְשְׁדוֹת בְּאֶרֶץ הַזֹּאת"
 וְנִתְבָּרַךְ בְּבִרְכָה הַמְּפַרֶשֶׁת בְּתוֹרָה:
 "וַיִּשְׁכַּחְתֶּם לְכַטַּח בְּאֲרָצְכֶם".

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

ויהי בשבעה באומקטובר

רוחמי סנט

ויאמר הצבא

קחו את הילדים ואת הכלב

קצת בגדים ותרופות

לכו לכם מביתכם ומקבוצתכם אשר אהבתם

עד אשר

יש מלון. ברכה אכל בדור

טלויזיה שעדיף לכבות

יש תרומות

הבית

רחוק

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

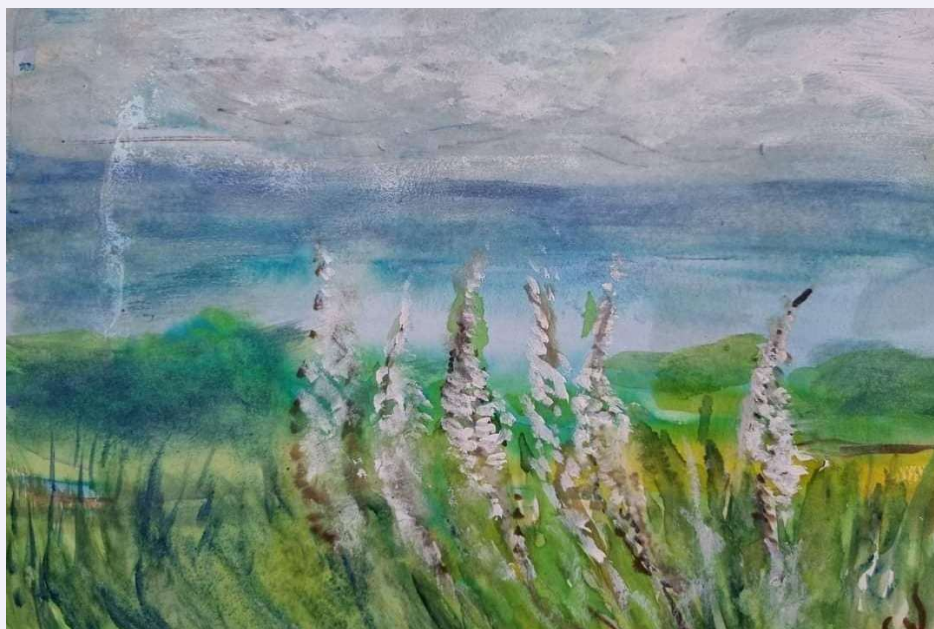
*

חגיגת זוהרה מנדרובסקי

כְּשֶׁהִכְתָּה בִּי הַבְּשׂוּרָה
הִיִּתִי כִּירִיעוֹת הַסֶּכֶה
לְכָנָה כְּתֻבֵיכִים.
תָּם חֵג הָאָסִיף
וְכָל חֲלָקִי
פְּזוּרִים ...

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

חן באר, חצבים בחוף זיקים, אוקטובר 2023, צבעי מים על קאנסון

אחרי

מיכל גולני

בית בקבוץ

פלים מנתצים

פסא שבור

חלון פרוץ

אלתרמן על השיש

אין כוכבים בחוץ.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

זה היה בית

יעל סטטמן

זה היה האב שקנה את הספרים,
זו הייתה האם שעטפה את המחברות,
אלה היו הילדים שסוככו על התיקים
באהבתם,
אלה היו האב והאם שפתחו בתנופה
את הדלת לקראת בואם
והילדים פרצו אל תוך ידיהם
וההורים צחקו, שלום ילדת פתה ד' שלנו.

זאת הייתה הדלת שהתקלפה בסוף
מרב שלטים, הידית שעליה היינו נתלים
מרב דחיפות להכנס
הביתה, זה היה הבית.

*

איריס מוסן אלון

זֶה הַכֵּל -

הַחֵל מֵהָאֶפֶן שָׁבוּ הָרְגָלִים מִנַּחֹת.

אִם יִהְיוּ שְׁלוּבוֹת,

הָאֶחָת עֲשׂוּיָה לְהַתְקַל בְּשִׁנְיָה.

עַל הַגּוּף לְהִיּוֹת מְרוֹמֵם עֲכָשׁוּ,

עוֹד תָּבוֹא שְׁעַת מְנוּחָה.

צִעְצוּעֵי הַיְלָדִים לְצַד הַדָּרָה,

הַכְּבִיסָה.

אֲנִי סוֹלֶלֶת לָנוּ שְׁבִיל כְּרִיחָה,

עֲכָשׁוּ אֲנִי שׁוֹמְרֵת.

שָׁנוּ, עוֹד יָבוֹא לְלִילָה סוּף -

אֲחַרְיוּ זְרִיחָה

במלון הניצולים בחזרה

יפעת גלבר

1

אני מסבירה לאשה איך לבצע נשימה
מרגיעה. נשמי מהאף ונשפי ארכות
הרפי מהכאב לזמן נחמה
אני לוחשת, ומדגימה.

אכל בסתרי השיחה הדבורה
מתנסרים גבי הסלע
פלגים נוטפים מים.
אני רואה
פניה הברורות לעמתי
פני הנפרשות לעמתה.

חוט שני נמתח בינינו
מקליב קרעי הלב.

2

הם מספרים על הזוועות
הכאב, האימה, מראה הגופות
חול גרגירי משתבר בשפתם
וקלח ועצב

אני מאמצת קצוות של קשב

מנסה לאחות
לפליס נתיב אל איי החסן
לראות בסתרי מדרגה

ויש ליצר קשר עם עולם שהיה
לפני שנשבר עם שחר ביום שבת שמחת תורה
אלפים עשירים ושלוש.

הים משיב אלינו אדוות וקצף
ורייח דברי הימים

3

זֶה מְצַטְבֵּר אֶצְלוֹ בְּסַרְעָפֶת. מְצַטְבֵּר בְּלֵעַ, בְּעֶרְף, בְּטַבּוּר.
זֶה שׁוֹרֵף לוֹ בְּכָל הַמְקוֹמוֹת הַנְּטוּשִׁים
בְּכִיבִים הַיְשָׁנִים וּבְפָצְעֵי הַלְחָץ.
זֶה נִקְוָה בְּאַרְבוֹת הָעֵינַיִם הַשְּׁקוּעוֹת.
הוּא מִתְפַּלֵּל לְקִשְׁתּוֹ, קוֹרֵא לְגִשְׁם שְׂיָבוֹא
הַסִּידוֹת רֵאשׁוֹנוֹת מִתְפַּנְצוֹת עַל הַפְּנוּת.
הוּא יוֹרֵה
הוּא חוֹבֵק
דְּדֵיו אָמוּנָה

הוּא מְקַנֵּה לְחֶרֶף שׁוֹפֵעַ
שְׂיָבְרֵי עֵגְבָנִיּוֹת וְיִשְׁטֵף אֶת עֵצֵי הָאֲבוֹקָדוֹ
שְׂיָאֲוֹרֵר אֶת הָרֶפֶת הַגּוֹעָה
כָּל כֶּף גּוֹעָה בְּלִילָה
בְּמִלּוֹן הַמְתַּגַּבֵּה עַל הַחוּף

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

*

אהובה רמנטי

אֱלֹהֵי הַנְּטוּשִׁים בְּחֻדְרֵיהֶם
לֹא מָגֵן,

אֱלֹהֵי הַנְּשָׁרְפִים חַיִּים
וְאֵין מִצִּיל,

אֱלֹהֵי הַחַיְלוֹת
נִפְעְרוּ עֵינֵיהֶן אֶל הַגֵּיהֶנוֹם,
אֱלֹהֵינוּ שְׁמֹסְרֵנוּ נִפְשֵׁנוּ
עַל הָאָרֶץ הַזֹּאת,

הַבְּטַחְתָּ לְאַבֹּתֵינוּ
לְתַתֵּהָ לָנוּ עַד עוֹלָם.

הַמִּתֵּק חַיֵּינוּ כָּאֵן
כִּי כְּנִיף אֲנַחְנוּ
כִּי כְּשִׁמְךָ נִקְרָאנוּ
כִּי כָּא מוֹעֵד.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

חריצים

נויה שגיב

נִשְׁבַּע עַל פְּסָאוֹת פְּלִסְטִיק שֶׁבָּעַת יָמַיִם.
אָחַר כָּךְ נָקוּם.
נִדְבָר, קָרָה אָסוֹן.
נִשְׁרִיט בְּאֶצְבָּע, עַל תְּמוּנָה, קוֹ מִתְאָר שֶׁל זָכְרוֹן.
נִגְדֵר שָׂדוֹת מוֹקֵשִׁים וּנְשִׁלֵּט:
כָּאֵן אֶפְשָׁר לְהִתְפּוֹצֵץ מְרַב כָּאֵב.
נִתְחִיל לְאֵט:
קִנְיֹת לְשֶׁכֶת
הוֹדְעָה בְּמִשִּׁיבוֹן,
מִגַּע הַיָּד
הַבְּגָדִים שֶׁבְּאֵרוֹן.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

ואין מושיע

אלחנן ניר

איש חוזר.

הוא לא היה כָּאן כָּכר שְׂבוּעוֹת

ריח המְקוֹם כָּכר פֶּג מִן הַגּוֹף,

חִפְצֵי הַבַּיִת נִשְׁכָּחוּ,

אִפְלוֹ אוֹהָבָיו נִעְלְמוּ בוֹ.

אֲבָל עֲכָשׁוּ הוּא כָּאן.

מְנִסָּה לְהַכְנִס. לְפִשֵּׁט מַדִּים.

לְשָׂאֵל עַל הַיְלָדִים. עַל פְּחַד שְׁלֵה בְּלִילוֹת.

אוֹמֵר שְׁעֶצֶר רִגַע בְּדֶרֶךְ וְקִנְיָה לָהּ מִשְׁהוּי קֶטֶן.

עֲכָשׁוּ הוּא מְנִסָּה לְהַחֲלִיף אֶת הַשְּׂפָה.

לְהַתְקַרֵּב, לְהַבִּיא,

אֲבָל הוּא עֲדִין הַשְּׂדָה

אֲבָל הוּא עֲדִין הַצְּעָקָה

אֲבָל הוּא עֲדִין הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ

וְאִין מוֹשִׁיעַ לוֹ

אָשָׁה מְנַסָּה לְהִתְקַרֵּב.
לְלַחֵשׁ לוֹ כְּמוֹ פֶּעַם, מִהֲחֻרְכִים,
לְהִיּוֹת אִתּוֹ כְּמוֹ אֶז
לְמִשׁוֹת אוֹתוֹ מִשָּׁם, אֶת כָּלוֹ,
בְּלִי לְהוֹתִיר שָׁם אֶף אֵיכָר, אֶף צְעָקָה,
וּלְהִנָּשִׁים אוֹתוֹ כְּכֹה, כָּל הַיָּמִים, עַד שֶׁיָּשׁוּב.
אֲבָל עֲכָשׁוּ, אֵיךְ לְהִיּוֹת אִתּוֹ עֲכָשׁוּ
אֵיךְ לְפִתּוֹחַ הַבְּאָרוֹת שֶׁנִּסְתָּמוּ וּמָלְאוּ עָפָר.
וְאֵין מוֹשִׁיעַ לָהּ

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

מה שלומך

אורית קלופשטוק

מאז שזה קרה אני חיה יותר
 משפצת את הבית, משקה עציצים
 מתחברת בכלל לדברים ירקים
 עושה ספורט, אוכלת בריא במיוחד
 למשל מוסיפה גרעינים לסלט
 בטלויזיה עברתי לסרטים מצחיקים
 אפילו קניתי זוג פרטיסים
 מחבוקת יותר, מדיקת יותר
 מסננת רצלים, סולחת מראש
 יותר טלפונים לאמא
 פחות חברות
 בכלל, פחות בנני אדם מאז שקרה
 פחות בנני אדם יותר חתולים,
 בלבים, צפורים ודברים ירקים
 עצים למשל זה דבר די אמין
 עננים זה יפה, במיוחד לבנים
 לא משקה מבט בשמים כמו בעבר
 יותר אדמה, יותר בית
 יותר היום, פחות מקרר
 וזה קרה, וזה קורה וזה עוד יקרה
 אבל אני חיה יותר מנצחת את זה.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

הגעגוע לחיים

נורית שמור פריזמן

הגעגוע לחיים מנער את המנות בקצותיו
כשמיכת קוץ בידי חילים
לכאורה השמש עולה כל בקר מחדש
מצנארו של הר לכאורה הצפורים
מתנכחות על חלונני למי היא שיכת
הגעגוע לחיים
לדה המתרחשת בקדר מתים
שירה המתחננת לאויר בגוף
אני מספרת לך
מתחת לשכבות המתות
רצות ילדות בשדות
וידיהן מתנופפות באויר
את פורשת ידיך לקראת השיר
ושואלת אם אני שומעת בחוץ את הצפור

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

חן באר, דרום אדום פברואר 2022, צבעי מים על קאנבס

עכשיו צריך לבדוק

אניטל לימן

במלון המפגנים
בים המלח
היא אוספת זפה זפה
את שער הככה בסרט,
קושרת ממנקה מקטרות מנצנצ
על הסרט,
ואז שואלת: "תגידי, אני חיה?
ואיך יודעים שאני מתה?"
מה הייתם עונים
לילדה בת ארבע?
"רק מי שחי יכל להתחבק.
בואי נתחבק ונראה אם
אנחנו בחיים".
אחר כך היא אומרת:
"גם מחר בבקר נבדק"

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

זה לא קרה

רון גינזבורג

לא, זה לא קרה
השמש לא זרחה
האור לא זז
והקיץ לא נגמר

ומשיב הרוח
ומוריד הגשם
והאור הקר
לא קורים, זה לא קורה

והנשימות הקלות
בלילה בין הכתים
כל זה קורה
וקרה ויקרה

העשן והפיים
מעל דשא ושדה
לא כאן
וכל זה לא קרה.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

כלום יצמח דבר באבק הזה

רוחמה גל-רדמן

נְתִיבוֹת הַשְּׁתַנּוּ.

חֲצִים אֲדָמִים לִזְקָהִים הֶלְאָה,

אֶל בְּתִים שְׁחֹרִים וּפְעוּרִים

וּמְשֻׁקֵי יְלָדוֹת פְּזוּרִים.

בִּי מִתְעַבִּים עֲנָנִים.

כְּלוּם יִצְמַח דְּבַר בְּאַבֶּק הַזֶּה,

עַל בְּגָדֵי וּפָנָי?

הָאֲדָמָה רוֹעֵדַת סְדוּקָה תַּחַת רַגְלִים.

קֵן רְדוּם נוֹשֵׂם בְּתַת קַרְקַע.

לֹא נִפְגַּשׁ בְּרַחֲמִים בְּמִטְעִים

נְטוּשִׁים. עֲמוּסִים.

בְּכַרְיָעָה.

אֵיךְ יִבֹּאוּ רַחֲמִים לְכֹאן!?

הִירַק שָׁאֵב אֶת יְלֵדָנוּ לְמַחְלוֹתָיו וּבּוֹלְעָנָיו.

רְבַע קֹשֶׁת עִם בֶּקֶר

מְנַסָּה לְהַגִּישׁ לִי נְחֵמָה,

לְהִיטִיב שָׁמַיִם וּבֵית וְגַג

שְׁיַעֲמְדוּ בְרוּחַ.

אֵב הַרַחֲמִים. הִיטִיבָה בְּרִצּוֹנָךְ אֶת צִיּוֹן.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

*

רוזי סנט

קבלתי צעיר
נזכרת
בשתי מגרות
מלאות צעירים
בביתי.

קבלתי מלון
אכל
ברכות
מתנות
לא בית

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

18.10.2023

חיה שלי

רשימת ציוד חובה למתפנה העצמאי ("מתפנה עצמאי/ת" זה/ו אחד/ת כמוני, שלא נמצא/ת במסגרת מחבקת/חונקת/אוהבת/עוזרת - מח/י את המיותר - של הפינוי במלונות):

איך לארוז: אני ארזתי בטרולי קטן (טעות - זה מספיק לשמונה ימים גג וזה לא מתמלא מעצמו כמו פך השמן. מצד שני, לא הודיעו לי כמה ימים תמשך המלחמה).

כמה לארוז: לארוז לחודש (טעות - זה מספיק לחודש גג וזה לא מתמלא מעצמו כמו פל השמן. מצד שני, לא הודיעו לי כמה ימים תימשך המלחמה).

מה לארוז: מטענים, תרופות, 7 זוגות תחתונים, 2 חזיות, כלי רחצה, זוג נעליים נוסף, 3 שמלות, פיג'מה (מה לא לקחת? ספרים, בגדי ספורט, בגדיים, מספריים קטנים ופינצטה, מחשב נייד וסחלב. וגם את הפוטוס, אבל הוא יצליח להשתקם, כי משהו חייב להשתקם).

טיפ: אפשר לקחת גם תרמיל גב, כמו לטיסות. התרמיל מכיל יותר, וקל יותר לסחוב אותו (אבל תריך לזכור שיש גבול למה שאפשר להעמיס על הגב, שלא לדבר על הלב).

מתוך הספר 'תקומה', הוצאת אפיק, 2024.

כולם כותבים שירים על בית

רויטל נעמה הירש

בְּלֶם כּוֹתְבִים שִׁירִים עַל בֵּית,

עַל בֵּית שְׁחֹזְרִים אֵלָיו

עַל בֵּית שְׁמִתְפֹּרֵר

עַל בֵּית שְׁנֵהָרֵס

עַל בֵּית שֶׁהוּא שְׁלֵנוּ

עַל בֵּית שֶׁהִיא שְׁלֵנוּ

עַל בֵּית שֶׁהִיא שְׁלֵנוּ

עַל בָּתִּים שֶׁל אֲנָשִׁים אַחֲרִים שְׁאַנְחָנוּ מִכִּירִים

עַל בְּנֵינִים וְדִירוֹת

עַל אַרְבָּעָה קִירוֹת

עַל בֵּית בּוֹ שׁוֹמְרִים שִׁירִים בְּמַגְרוֹת.

עַל בֵּית רִיק

עַל בֵּית רְחוּק

עַל בֵּית זְמַנִּי

עַל בֵּית בּוֹ אֲנִי אֲנִי

עַל בֵּית חֵם

עַל שׁוּקוֹ חֵם

עַל מַחֵם לְכוֹס תְּהַ

וְהַקֶּפֶסָא הַיְפָה שֶׁל הַתִּיוֹנִים.

עַל זְכָרוֹן מְעֻמָּעֵם שֶׁל וְדָאוֹת

כְּשֶׁעֲכָשׂוּ הַכֵּל חֶסֶר אוֹנִים.

כָּלֵם כּוֹתְבִים שִׁירִים עַל בֵּית, וְכֵן גַּם אֲנִי, כְּכֹר תִּקְוֶפָה זֶה מִכְּכֹר,
כְּלוֹמֵר, אֲנִי כּוֹתֵבֶת שִׁירִים עָלֶיךָ,
וְזֶה בְּעֵצָם אוֹתוֹ הַדְּבָר.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

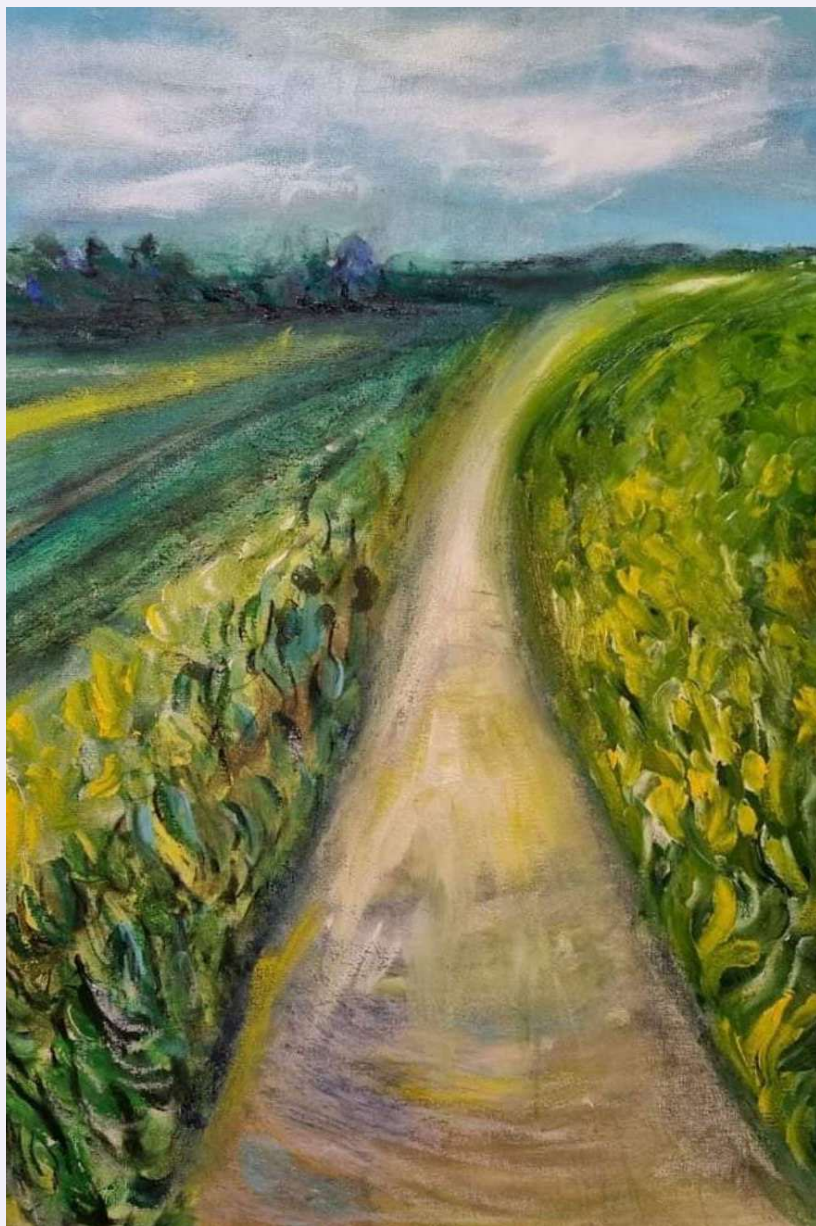

בחירה אויס אליה כהן

מבין כל הרעות – רק בטובה
(אם אין, אז לעשות ולקוות
תמיד יש רע פחות נורא)
מהביתים – בבית הלל
מכל עלי בותרת – בן
אוהבת, לא אוהבת, בן
(רוצה לומר, באהבה)
מכל השבולים ששלוכו על חלצתי
בימי חיי – אני בותרת בילדי
מבין כל הרופאים – בזמן
משאול – לקום
כי אין בררה
להאמין: יש דין וגש דין
מבין כל התפלות, אני בותרת בשירה

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

חן באר, שולחת לך שביל של תקווה בשדות, פברואר 2024,
טכניקה מעורבת על קאנבס

קוצר נשימה

נרות מגן

גם הלילה, רבים מדי

מתכסים

לרבים מדי –

הנשימה שטוחית, בקשי

מתרוממת

פנגד התנגדות.

קרעי תודעה נאחזים

בידית הדלת,

פן-יתגנב הפות.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

31.10.2023

חיה שלי

אני חיה ביקום מקביל.

יש היקום של לפני: שם הבית והמיטה שלי שחזרתי אליהם בשמחה גדולה אחרי שתי גיחות לחו"ל, והגינה שזקוקה נואשות לגנן, והשאלה מה לבשל אם בכלל, כי מי יאכל את זה חוץ ממני, ואת הלימודים עם אלה, והאוטו האדום, והשאלה איפה לחנות, ששם ביקום של לפני נראית חשוכה.

ויש יקום מקביל, היקום של אחרי: שם מתעוררים במלון השחור, מציצים מהחלון ומנסים לאסוף את המחשבות.

האוטו האדום חונה בשוהם.

הגינה? כנראה שהיא משוועת לגנן עוד יותר מתמיד.

אבל אני בתל-אביב, מוקפת חברים ומתנדכים שמרעיפים עליי כל טוב.

הראש הולך ושוכח את הלפני.

והלב?

הוא נשאר בקו השבר שביקע את היקום לשניים.

מתוך הספר 'תקומה', הוצאת אפיק, 2024.

אחיזת עיניים

מינאל זץ

מִדָּהִים

אֵיךְ הַכֵּל נִרְאָה

זָקָה,

גַּם

כְּשֶׁכְּלוּם

לֹא נִשְׁאָר

אוֹתוֹ דִּבֶּר.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

5.11.2023

חיה שלי

השלושים.

אני נוסעת הביתה לראשונה.

אני נוסעת דרך אור הנר. הכביש לניר עם סגור עדיין, אבל החיילים
נותנים לי לעבור.

שוב אני לבד על הכביש, כמו לפני חודש.

אני נותנת גז ותוך חמש דקות אני בבית.

כמו תמיד, הדלת לא נעולה. אני פותחת אותה ונזכרת בלאה גולדברג:

פִּי זֹהִי הַשָּׁעָה בָּהּ יָלַתִּי נִסְגָּרָת,

וְהִיא תִפְתַּח רַק בְּיוֹם הַמְּחִירָת.

הבית בזמן אחר. כל השעונים שלו ממהרים בשעה. הם לא יודעים
שבתל-אביב עברנו לשעון חורף.

הבית נראה בודד בלעדדי. הבדידות שלו מאיימת לבלוע אותי.

הבית נשאר כמו שהיה כשיצאתי ממנו. הוא די מסודר.

במקרה אני מוצאת את האמפנדס שהכנתי לשמחת תורה, מחכים.

לפני שאני זורקת אותם לפח אני רואה - הם נראים שלמים מבחוץ.

מתוך הספר 'תקומה', הוצאת אפיק, 2024.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

חן באר, הרבה כאב שיש בו יופי שדות זמרת - כפר מימון,
אקריליק על בלוק, 2022

אָם יֵשׁ בַּיִת בְּכָלֵל

אַנְחֵנוּ רוֹצִים לְהִיֹּת פֹּה מִמֶּנּוּשׁ לְהִיֹּת אַרוֹגִים הרבנית שרה סגל-נץ

בשירה המפורסם של יונה וולך על ה"בית", ישנה בחירה מכוונת בכתיבה מחורזת ושקולה באופן כמעט נאיבי, שלא מחפה על המכאובים המתוארים בשיר ועל קורותיה שלה ביחס למילים שבחרה. השיר הנפתח במילים "הַבֵּית עוֹמֵד וּמִסְבִּיבוֹ יֵשׁ עֲצִים / וְאֵי לֹא פְּבִית אֲנִי לֹא בְּפָנַי", מתואר כציור ילדי, ומול זה צורמת חוויית הריחוק מהבית והכמיהה לתיקון השבר. בלשון רבים היא מוסיפה "אַנְחֵנוּ עוֹד נִפְגָּס לְשֵׁם יְהוָה לָנוּ נְעִים", ושואלת וגם עונה "אֵיךְ נִתְּנוּ פְּכָה לְעֲשׂוֹת מְעַצְמָנוּ עוֹבְרִים / וּבְעֶצֶם אַנְחֵנוּ רוֹצִים לְהִיֹּת אֵלֶּה שְׂשֻׁבִים". על כך היא מוסיפה את הכמיהה הפשוטה: "אַנְחֵנוּ רוֹצִים לְהִיֹּת פֹּה מִמֶּנּוּשׁ לְהִיֹּת אַרוֹגִים". האמירה הפשוטה של להיות לבודים אל חיים בבית, מבלי ארעיות והימצאות מחוצה לו, מלווה רבות ורבים מאיתנו לאורך השנה הזו. נכון לומר שהרגשות הרבים סביב מושג הבית מלווים כל אחת ואחד, בכל מקום שהם. ראשית, ליבנו עם החטופות והחטופים ואנו שוב ושוב רוצים להבטיח שיהיה "הביתה הביתה", כבשירו של אהוד מנור.

מאז המתקפה שבה נחטפו וכל המאורעות שגודשים אותנו - הן והם לנגד עינינו וליבנו תמיד. ומאותה נקודת זמן - עם היוודע רציחתם של רבות ורבים, עם פינויים של רבים מבתיים בדרום

ובצפון, עם יציאה של חיילים וחיילות רבים מהבית על מנת לשמור על הבית במובנו הרחב, ועם כל עיסוק במרחב הביטחון האישי - קורות בתינו וקורותינו הם שער מרכזי שבעדו נפתחים ימים ונחתמים לילות.

בשער שכאן מונחים שירים העוסקים ב"בית" בזוויות מבט שונות. חוויות משלבים שונים הקשורים בבית פיזי, או בזיהוי בית כשייכות אל מקום, אל מרחב, אל מרצפות ספציפיות או אל פריטים אחרים שכולם אומרים - בית. השירים הפרושים כאן פורסמו במגזין 'גלויה' לאורך השנים האחרונות, ואין בהם אחד שנכתב בשנה זו. במכוון, שבנו ודלינו מאוצרות 'גלויה' שירים על בית - כמו לא מעכשיו, לא מכאן, במובן עמוק ביותר - כדי להשיב אותנו אל דמות הבית שבתוכנו.

כבתרגיל קריאה לשם התעמקות, כבתרגיל קריאה לפני כתיבה מתוך שיחה - נציע כאן לקרוא בכל שיר עם מבט מההווה (הרי גם אי אפשר אחרת), עם מבט שמזהה במהירות את מה שרחק אבל קורא גם את המובנים החדשים, מאזין לעומס הטריגריות ועשוי להשמיע מחדש את תקוות השיבה לרוגע לצד כל מה שתמיד נישא - מכוות הזמן הזה.

לכאורה אפשר לקרוא בשירים הללו כמו מתוך ייחוס זחירות: 'אהה, זה מה שהיה "בית" פעם, לפני שהכל רעד'; ואפשר גם לנקוט אותן המילים כקינה ולפצוח בטונציה המתאימה ל'אהה'. קריאה על "בית" משירי העבר מזכירה לנו שבאמת מאחורי כל חלון ישנו סיפור חיים והתרחשות שהיא עולם ומלואו, כפי שרחל

חלפי מציעה בשירה. היום אנו זוכרים שגם באין חלון, ובאין דלת, וביש זיכרון ידית שנאחזה לזמן ארוך, ובגעגוע לבית הפיזי שמשרטט את דרכי הקינזון שלנו - גם כך אנו קוראים על מקום, על שייכות והשתייכות, על תסכולים יומיומיים, על רגעים מדיטטיביים של הזדככות במרחב הביתי ועל מאמץ והתייגעות בלתי פוסקים. קריאה על ליקוט רגעי שפיות במרחב הביתי, וזיכרון קיומו של 'קסם', כבשירה של רחל גרינשטיין, תעורר בוודאי דמעות שונות מאלו המוזכרות בשיר.

קריאת 'הושענא-נא' תחתום את השער הזה, מבעד לשירה של ליאור זקס-שמואלי, כשהיו ארבעת המינים הדהוד לרקימת שפה פרטית ביותר בחדרי חדרים, וערבות בוכיות היו למטאפורות של דוד ורעיה. נשילת אותם ארבעה מינים לקריאה הכוללת מבט בן שנה על ערבות חבוטות ועל מושג הערבות הבוכיות - תוציא אותנו אל המפגש הישיר עם חג הסוכות העכשווי, ועם ההכרח לפגוש במצוות שמחת החג, לכין היכולות והתעצומות כמות שהן עכשיו.

קצר רחל חלפי

אני עדין מתקשה לעכל
שמאחורי כל חלון מואר
מסתתר ספור חיים
לא פחות
עמק
משלי

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

מתנה פגומה

נילי חיימוניץ'

כל מֶה שֶׁהִכְחַנּוּ בּוֹ הַעֲנִיִּיק הַזֶּרֶה אֶת תְּשׁוּרַת הַתְּפָרְסוּתוֹ לְמַמְדִים אַחֵרִים:
הֵהָד הַיָּרֵק שֶׁל הָעֲצִים הַמְשֻׁתְּקָף בְּאֶרֶץ הַפּוֹרְמִיקָה,
הַחֹמִים-זֵהָבִים הַמְעֻמְּקִים גּוֹנִיָּהֶם בְּפִתּוּלֵי תִלְתְּלֵי הַיְלָדוֹת,
רֶשֶׁת אֶפְרוּרִיּוֹת טְבִיעוֹת הָאֶצְבָּעוֹת הַנִּפְרָשֶׁת סְבִיב מֵתֵג הָאוֹר הַלְבָן,
הַלִּילָה –
זְכִינוּ לְרֹאוֹת כֶּם עוֹלָם כְּמוֹס, נִבְדָּל, בְּתוֹךְ בֵּיתֵנוּ אָנוּ,
שָׁבוּ אֵין לָנוּ חֶלֶק.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

רגע

נטלי יצחקי

רְצִיתִי לְהִיּוֹת בְּכָל מְקוֹם מְלַבֵּד הַפִּיֶת הַזֶּה.
חֲלַמְתִּי עַל עֲצִים בְּהִירִים
עַל אֵי-סֹדֵר וְהַחֵג וְעַל אָבִיב
עַל הַהוּא שֶׁהַעֲבִיר יָדוֹ בְּשַׁעְרֵי
כְּשֶׁשָּׂאֵלְתִי אוֹתוֹ מָה עוֹשִׂים וְאָמַר לִי
בְּנִגְיֶנֶת קוֹל שֶׁעוֹד נוֹתֵרָה בִּי
"נִשְׂאֵר".

וְהַפִּיֶת שְׁלִי הִזָּה מְלֵא בְּאוֹר הַבֶּקֶר
וְהִזָּה רֵיחַ שֶׁל שִׁבְתָּ
וְצַחֲוֹק מִתְנַגֵּל שֶׁל יָלֵד
וְאֲנִי בְּכָל מְקוֹם
מְלַבֵּד הַפִּיֶת הַזֶּה.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

עוגיות שקדים

תמרה לילך מזומן

אני רוצה שתגיד לי;

אני תמיד פה

העינים שלך פות או

אין שום דבר שאת לא יכולה לעשות

אני רוצה שתגיד לי הכל הקה בסדר

תראי את עלה מעלה

הכל מסתדר

אכל את

את

מדברת אתי על עוגיות שקדים

על בית מסדר

על

מה שלא יכול לתת לי

את הטעם

של

ידים מחבקות

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

האומץ לחולין

הדס גלעד

בְּקָר רָגִיל הוּא בְּקָר
בְּלִתִּי רָגִיל וְאֲנִחֲנִי
מִחִפְּשִׁים מְלִים כְּדֵי לְגַשֵּׁר
עַל הַפֶּעַר הַזֶּה.

מִבֵּין כָּל הָאֲפְשָׁרוּיֹת, נוֹלְדָנוּ אֲנִחֲנוּ.
מִבֵּין הַכֹּל – הוֹלְדָנוּ.
דְּוָקָא כָּהֵן. כְּדֵי וִיקָ כָּהֵן –
אֲנִחֲנִי

אֲכַל אִי אֲפֹשֶׁר לְשִׂאת אֶת הַהִתְפַּעְלוֹת
כָּל הַזְּמַן

מְשִׁיחֹת הַרְגִיל עוֹלוֹת
וּמְכֻסּוֹת בְּצַבֵּעַ עֵז
אֶת זְהָבוֹ הַעֲדִין שֶׁל הַנֶּס

רְשִׁימוֹת, חֲשֻׁבוֹנוֹת, טָקְסֵי לִילָה.
לוֹחוֹת זְמָנִים, סְדְרֵי עֲדִיפוּיֹת וּמָה
שֶׁבָּעַל פֶּה. שֶׁלֹּשׁ אַרוּחוֹת בְּיוֹם. כָּלִים.
דְּבָרֵי הַיָּמִים. הַיָּנוּ
הַקְּדוּשִׁים. הַחֲדָפְעֵמִיּוֹת
הִיא הַיָּדָה

שֶׁכְּמוֹ רוּחַ גְּבִית מְנִיחָה אֶת יָדָה
בֵּין שְׁכֵמוֹתֵינוּ, כְּשֶׁאֲנֵחֵנוּ מִפְּלִסִּים דְרָךְ
בְּהַרְרֵי הַחֹל.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

מדיטציה

רחם אלזר הינש

הָאָוִיר מְדַגְדֵּן בֵּין קִירוֹת גּוֹפֵי אֶת פְּעֻמוֹנֵי הַזְּמַן
חִיֶּבֶת לַחֲזוֹר לַקֶּפֶה שְׁלִי.
אֶל מְכוֹנַת הַכְּבִיסָה, אֶל הַכְּלִים, אֶל גַּם הַסְּדוּר הָאֵינְסוֹפִי
פּוֹתַחַת עֵינַיִם
הַכֹּל עֲדִין כָּאֵן. אֶבֶל נוֹשֵׁם

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

המאמץ אורית גידלי

המאמץ להתחיל ולקרא כשהבית שקט והעצמות מעמיקה את / הלב,
 והמאמץ לפחד בלילה מגלים גדולים, לחשב שהנה הם / עולים עכשיו,
 והמאמץ לעבד את העבודה הרבה מול פני / התלמידים המבקשים
 נפשם לצאת מן הפתח, והמאמץ לשתק / בתורה ולא להצחיק בכח,
 והמאמץ לנקות שערה ארפה שדבקה / במעיל בהסח הדעת, והמאמץ
 להודות בכל פעם כאלו לא מתר, / והמאמץ לנהיך מכנסים להסתיר
 קמטים, והמאמץ לחיך שנית גם / כשלתע התחור דבר, והמאמץ לראות
 את העץ שנושם דרך / הלפה, והמאמץ לעצר כמו מתוך אדנות, והמאמץ
 להפגס ברגע / הנכון ולהביא דבר ההולם את מחוות המארחת, והמאמץ
 שלא / לאחר בישיבה, והמאמץ להחביא מכתבים ולא לקרא עד שלא
 / יכאבו יותר, והמאמץ לדהר אחר תמרונים המורים את הדרך / החוצה
 מתוך העיר, והמאמץ שלא לנקות מיד, והמאמץ לרדות / דבש על הכפית
 כאלו באה מיצר, והמאמץ להישיר עינים בעיני / בעל החוב, והמאמץ
 שלא להתקשר, והמאמץ לענד תכשיטים / פים ולקרקש בכלים פים,
 והמאמץ שלא לרתך מחם המשאלה / שער שיש לפתח ולהמלט ממנו,
 והמאמץ לבקש בכל זאת קטע / קצר של ערך מחלט המסמן בשני קוים,
 שני אוהבים, והמאמץ / לשמע את הסרוב, והמאמץ להסכים לקריאתה,
 והמאמץ לשחק מי / יתפס אותי ואחר כך לשחק מי אי פעם מצא,
 והמאמץ להביט / בקירות העונים לכן לשאלה מי יבוא הערב, והמאמץ
 להסתפק / בזהר העולה מן הטלויזיה, והמאמץ להשאיר בכיור צלחת
 ריקה, / ואיך בכלל משק יכול להספיק לעצמו בירקות כשבועולם יש
 זהב / ואהבה? והמאמץ, כשהלילה נותן יותר מדי כוכבים ומעט מדי /
 מאורות של אמת, לא להתעקש על התשובה.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

*

רחל לאישנר

קניית לי דיסק מתנה
ועל הפריכה פתוב באות גדולה
בית
למרות שידעת שאני לא ביתך.
הענקת לי שמירה רכה ונעימה
שמירה כפולה
למרות שידעת שאתפסה בה יחידה
פתבת לי מכתבים על אהבה
למרות שלא האמנת
קניית לי דיסק
וקוראים לו בית
ואז הלכת
הקירות נפלו
והגג קרס.
נותת עומדת
נשארת תוהה
אם יש בית בתוכי.
אם יש בית בכלל.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

אנחנו הבית

חיה לזרוביץ

מסתרי עולם מפלא גנוזים בין קירותינו.
אתה לי שמייכת ארזמן להצטנף בה
ובקמים חמים אתה הלב הפועם,
גבור עומד סביב למשתי, למוד-זמן
ואני צטרה לראשך.

צליל הודעה לעת ערב
'בוא, מחכה לך בבית.'
נקישות על הדלת, אפתחנה
וקרוח תסגר בעדנו
נושאת ריח בשמים מן הקרים.

אנחנו שנינו הבית
עת גבואה חדרנו.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

כציפור בודד על גג

אדוה מגל-כהן

מעבר קירות הדררי האפול
האדמה סופגת קולות גשם
אני מקשיבה להלחול המים, לספיגה,
לקולות צמומים של יניקה.

בעזובות קיץ, בשטחים נדחים, שרשים לאים.
תחת גג רעפים שתי צוצלות רעודות
מצטנפות. עוד מעט יצאו לבדק הקלו המים.

ואני במטתי לא מוצאת מנוח
כי מים על פני כל הארץ
איזה ידך? בוא
קח אותי הביתה.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

אורזת

יפעת גדות

אני כורכת צדויות של החיים
בניר עתון
ודוחקת אותם לתוך
ארגזי קרטון.

אני מרוקנת ספורים ממגרות,
מורידה ממדפים
ספרים שזקקראו,
תמונות מהקירות.

ולא נרצדת, לא נרגשת
עד לרגע המפגש
עם עירמם של הקירות
המקלפים בלי אף סימן
ש'לנו.

ורק כשמויל עיני נפקח
הרגע הבראשיתי,
נפקע לכי אתי.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

עוברים זירה #2

אילה ברסלר נרדי

אורזת בית

כמה זמן יקח לקירות להשיל מעליהם

את זכרון הויתנו

ולאונות?

ולמגרות?

חמשה גופים בארבעה חדרים

בלנו באחד אסופים בין קירות ביתנו

גוף בתוך גוף נולד מגוף

מתפצלים בין חדרי ביתנו

שבים ונאספים למרחב אחד

נפשות עטופות בגוף

חמר נוזלי גמיש

נע בכית אכן

חלקיקי אהבה, כאב, כמיהה, כעס וגעגוע

נטמעו בקירות ביתנו

התמזגו עם המטה נזלו אל הספות.

ציורי אמי נבטים אלי מהקירות,

תרשימים שרשמה לבני נושרים מבעד לדפי הספרים.

שן חלב ראשונה מתגלה בקפסת קרמים ריקה.

קפסאות פח קטנות של שוקולד אוספות לתוכן מטבעות קטנים שהתפזרו.
דיוקן משפחתי של ארבעה, זכרון לצורה שכבר לא קיימת. לאן ילדי?
מכתב ישן, ברפת יום הולדת
מה נשאר כשהיה? מה השתנה?
מבט לעבר חלקי עצמי שאבדו בתוך ביתי
נמצאו לרגע על מנת לשוב ולהשכח.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

בשביל הזה

חויטל משעלי

בשביל הזה פסעתי
יומיום שנה אחר שנה.
בשמחה ובצער
מתוך הרגל.

והנה מצאתי שביל חדש
מקום אחר ושוב הרגל חדש.

לעלמה

רנקה זבירה

הָאָדָם,

תְּבַנֵּית גּוֹף הוֹרְיוֹ מוֹלִידוֹ

וְאִם הוּא לֹא מְרַצָּה מִהַמְצָב,

חָיָב הוּא לְשַׁנּוֹת אֶת גּוֹפוֹ.

לְעֵקֶר הָרִים

לְשֹׁבֵר סְלָעִים

לְקַצֵּץ בְּנִטְיַעוֹת

לְהַסֵּב הַיַּרְדֵּן לְאַחֹר.

וְלִהְיוֹת לְסֵב אַחֵר.

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

הדברים השבירים

חוני אלזד

זֶה הַמְטָבָח

סִדְרָנוּ אוֹתוֹ כִּי שְׁלֵא יִהְיֶה בּוֹ שׁוּם דְּבָר שְׂאִין בּוֹ צָרָה

וְהָיָה לָנוּ חֲשׂוֹב שְׁכָל דְּבָר

יָנַח בַּמָּקוֹם

שְׁלֵא נִצְטָרָה פִּתְאוּם

לְהִתְחִיל לְהַפְךָ הַכֹּל

וּלְחַפֵּשׂ

לְפַעֲמִים הַכֹּל יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הַמְגָרוֹת

כַּפְתּוֹרִים וּפְרוֹחִים גְּפְרוּרִים וְתַרוּפוֹת

וּכְשֶׁהִמְקַרֵּר מִפְּסִיק פִּתְאוּם יֵשׁ שְׁקֵט בְּתוֹךְ הַשְּׁקֵט

הַבְּדוּד מְצִיָּן

בְּחֶרֶף חֵם בְּקִיץ קָר

כַּמְעַט לֹא מְרַגְּשִׁים כָּאֵן

שׁוּם דְּבָר

הַרְעֵשׂ הַדְּבוּר וְתַנוּעַת הָאֲנָשִׁים

תִּרְאוּ אֲנַחְנוּ שְׂנִינּוּ

מְאוֹד רְגִישִׁים

לְזֶה

לפְעָמַיִם הַמַּיִם עוֹמְדִים בְּצַנּוּרוֹת
שׁוֹם דָּבָר לֹא עוֹלָה עַל גְּדוּתָיו
כָּל הַדְּבָרִים הַשְּׂבִירִים שְׁלֵמִים
בְּאֲרוֹנוֹת הַגְּבוּהִים שְׁלֵא נִגְיַעַ

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

*

רחל גרינשטיין

אני אוספת כל פסת שפיות
מאצל הבית
מלקטת אל שקיק שבו שכנו מזמן דמעות
(ולפגי כן – קסם)

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

הושע־נא

ליאור זקס שמואלי

עֲנֵנִי הַכְּבוֹד מִדִּיפִים רֵיחַ שׁוֹם כְּבֹד וְקִשׁוּאִים
הַדַּפֵּן שֶׁבְחֹנָה פְּתוּחָה לְרוּחָה כָּל הַרוּחָה יְבוֹא וַיִּטֵּל
יְבוֹא וַיִּטֵּל בִּי הַרְגָּשָׁה
לְעֵת עָרַב וְקָר נִסְגַּר אֶת שְׁעָרֵינוּ בְּרוּכֶסֶן
נִתְיַחַד אַתָּה הַלּוֹלֵב אֲנִי הָאֶתְרוּג שְׁלֶךְ
הָאֲשִׁפִּיזִין יְבָרְכוּנוּ הֵיוּ כְּחוֹל וְהַכּוֹכְבִים יְצִיאוּ
כְּשֶׁלֹּא אֶצְלִיחַ לְהִיּוֹת אֶךְ שְׂמִיחָה תִּנְעֲנַע כְּמוֹ בְּהוֹשִׁעַנָּה
אֶת כָּל כֶּךָ יִפָּה גַם כְּשֶׁאֵת כּוֹעֶסֶת גַּם כְּשֶׁאֵת עָרְבָה בּוֹכָה

מתוך גיליון נ', משיב הרוח

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

מצוות שמחה מהולה בכאב גדול

הושענות

שירה כהן

הוֹשַׁעְנָא / נֶפֶשׁ מִבְּהִלָּה / מִחֲלָל / מִחֲלָלָה / הוֹשַׁעְנָא / מִקּוֹל
 יְרִיּוֹת / מִחֶסֶר קוֹל / מִחֶסֶר כֹּל / הוֹשַׁעְנָא / מִלֵּב פּוֹעֵם / בּוֹדֵד
 / נִקְרָע / הוֹשַׁעְנָא / מִשְׁטֵף דָּם / וּמִכָּה יְבֹשָׁה / בְּגוֹפְנֵשׁ אָדָם
 / הוֹשַׁעְנָא / מֵאֵשׁ / מִשְׁבִּי / מִחֶנֶק / עוֹלָלָה / הוֹשַׁעְנָא / מִבְּכִי
 לִילָה / מִנְדוּד / מִשְׁתִּיקָה / הוֹשַׁעְנָא / מִשְׁכָּר כָּלִי / מֵאֲדָמָה /
 נִשְׁבָּרָת / הוֹשַׁעְנָא / מִפֶּה דָל / מֵאֵין־תְּפִלָּה / הוֹשַׁעְנָא / מִטְרוּף
 חוֹגֵג / מֵעוֹלָם הַפּוֹף / הוֹשַׁעְנָא / לְיֵלֵד לֵאֲתָם / מֵעַם לֵאֲעַם
 הוֹשַׁעְנָא / לְאִשָּׁה הָרָה / גְבוּרָה / הוֹשַׁעְנָא / לְבַחֲוֹר חָיִל / מִקְדוּשׁ
 שְׁמֶךָ / הוֹשַׁעְנָא
 וְעַל כָּלֵם / אֵלֹהֵי נִסְתָרוֹת / הוֹשַׁעְנָא / מִשְׁעוֹת רְעוֹת.

מתוך משיב הרוח, גליון צה - עליך עיננו - שפתי תפתח

לחצו לקריאה במגזין גלויה <<

ושמחת בחגך והיית אך שמח?

הרב ארי חסיד

בערב כ"ב בתשרי, 6 באוקטובר 2023, שהיה גם ליל שבת קודש, שרנו דקות ארוכות את הניגון "ושמחת בחגך והיית אך שמח". היינו שמחים בחגנו וביקשנו להיות אך שמחים עוד יותר. שיר זה מורכב משני פסוקים שונים בספר דברים, המתארים את הרגש שמצופה מאיתנו להרגיש בחג הסוכות - השמחה. בתפילות שלנו חג סוכות מכונה 'זמן שמחתנו'.

כמה שמחה נרגיש בחג הסוכות השנה?

מאז בוקר כ"ב בתשרי, שמיני עצרת שמחת תורה, נצבעו חגי תשרי השנה בצבעים קודרים. יום חגנו הוחלף ביום אסוננו. מאז אותו יום שחור החברה שלנו חיה בטראומה. אלפי משפחות מתאבלות, משפחות רבות עדיין עקורות מבתיהן, המלחמה נמשכת, ונכון לכתבת מילים אלה, 101 חטופים וחטופות, שבויות ושבוים, עדיין לא שבו הביתה בשלום.

ובכל זאת, "ושמחת בחגך והיית אך שמח" – כיצד? רש"י אומר כי הביטוי "והיית אך שמח" - "אין זה לשון ציווי אלא לשון הבטחה". רבים מאיתנו מרגישים שהשנה ההבטחה הופרה. שאין לנו מציאות של שמחה לא בלב, לא בבית, לא בציבור. בקהילות אשכנז נאמרים בתפילה דברי קהלת: "לְכָל זְמַן וְזֶמֶן וְזֶמֶן לְכָל חֶפֶץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם"; "עַתָּה לְבָכּוֹת וְעַתָּה לְשָׂחֹק עַתָּה סְפוֹד וְעַתָּה רְקוֹד".

קהלת אומר לנו, זה בסדר להרגיש שכעת עת לבכות ולא לשחוק. בשנה קשה זו, באופן טבעי נרגיש יותר את הבכי ולא את השמחה. אבל לקהלת יש מסר נוסף: "כי גם לא ידע הָאָדָם אֶת עֵתוֹ כִּדְגִים שְׁנֹאֲחִזִים בְּמַצוֹדָה רְעָה".

השמחה מהולה בעצב, וגם העצב מהול בשמחה. מותר שתהיה לנו שמחה בחגנו, גם השנה, כי הסוכה היא תזכורת לכך שכל דבר בעולם הוא ארעי. ומהסוכה אנחנו יוצאים לעולם - עולם שמלא בכאב ובעצב, אבל גם בשמחה. ועת לבכות וגם עת לשחוק.

נלמד מהסוכה שלנו, מהמגורים הארעיים שלנו, שגם העצב ששורה בחברה כרגע, הוא ארעי. ועוד ירבו עתות של צחוקים, של חיוכים, של ריקודים. והיינו אך שמחים.

על תחושת קבע וארעיות עם ציון שנה למלחמה אילנה עב"ז גולן

כל שנה תקופה זו לוותה בהתרגשות גדולה. תכנוני בניית הסוכות, תחרות הסוכה המקושטת, שווקי ארבעת המינים, והתלהבות הילדים מחוויה של שינה וסעודה בסוכה, היתה ממלאת את הימים שבין יום הכיפורים וסוכות ומעצימה את תחושת החגיגות שליוותה את כל ימי חג.

השנה תחושת החגיגות עומעמה, המלחמה והאזעקות ברחבי הארץ הפכו לשגרה, אלפי תושבים גולים בארצם ומשתכנים בדירות וחדרים שאינם ביתם. התמונות ברשתות החברתיות של סוכות יתומות משנה שעברה אשר טרם פורקו בישובי קו העימות בצפון ובדרום מעידות שאנו כאילו באותה נקודה. שנה עברה ואנו עדין יושבים באותה הסוכה.

הציווי המקראי לישיבה בסוכה מבקש מאתנו לזכור באופן אקטיבי את תקופת נדודי בני ישראל במדבר: "בַּסֹּכֶת תֵּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים כָּל הָאֲזָרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַסֹּכֶת: לְמַעַן יִדְעוּ דַרְתֵּיכֶם כִּי בַסֹּכֶת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם וַיִּקְרָא כ"ג, מב.

במשנה במסכת סוכה פרק ב' נאמר: "כָּל שְׁבַעַת הַיָּמִים אָדָם עוֹשֶׂה סִפְתּוֹ קָבַע וּבֵיתוֹ עָרָא"

המשנה מבקשת להדגיש לא רק את ההיסטוריה בה אנו נזכרים
בבני ישראל שישבו ארבעים שנים בסוכות בזמן נדודיהם במדבר,
אלא גם את תחושת הארעיות, מבקשת מאתנו להיות במודעות
פנימית ונפשית לזמניות. היא מבקשת מאתנו לטלטל את תחושת
הקביעות, מתוך הבנוי, השגור והיציב, לצאת לתחושה של זמניות,
אל המאולתר והרעוע.

האדמו"ר רבי יהודה אריה ליב אלתר בחיבורו שפת האמת תרנ"ג,
(שפת אמת, דברים, לסוכות כ"א) כתב:

"איתא בגמ' מחלוקת אי סוכה דירת ארעי או קבע.
ונראה דשניהם לדבר אחד נתכוונו. דודאי המצוה
הוא צא מדירת קבע ושב בדירת ארעי. כענין שכתוב
בחרתי הסתופף בבית אלקי כו'. אבל צריכין להאמין
ולידע כי זאת הדירת ארעי הוא הקביעות ועיקר
החיות לכל המקומות. וזה עצמו המכוון שיהי' הדירת
ארעי קבע יותר מכל הדירות קבועין שבעולם. כי
בסוכות הושבתי הוא שהוציאנו הקדוש ברוך הוא
ממצרים להיות בני חורין. ועיקר החירות שלא יהי'
הנפש מקושר אל הגשמיות ויוכל לצאת מדירת קבע."

יש בדברים של שפת האמת כמיהה לארעיות, בעיניו הארעיות
צריכה להיות הקבע שכן רק בארעי ניתן להיות בני חורין, כפי
שבני ישראל הרגישו במדבר. כלומר היציאה לסוכה היא החירות
היא הבחירה האישית והנפשית להשתחרר מכבלי הגשמיות.

השנה נדמה כי הארעיות היא הקבע. וכיצד אפשר קבע בשנה של מלחמה, שני קבועים יחידים בשנה זו הם הארעיות והדאגה. בתחושת הארעיות עתה בשונה משפת אמת אין תחושה של חירות ותחושה כבני חורין אנו לנהוג כדרכנו. חלקנו גולים, חלקנו מגויסים, בחלק מהמקומות לא ניתן לצאת מהבתים. יכולת התכנון בחיים שיש בהם קבע נעלמה. ואנו מתקשים לתכנן תכניות ולומר איפה נהיה ומה נעשה בחג.

הארעיות של המלחמה נכפתה עלינו והיא ממשיכה לנהל אותנו.

עם בואו של חג הסוכות השנה, הייתי שמחה לפרק את הארעיות שהתיישבה לה קבע במציאות של ימנו. להסיר מעלינו את הדאגות שממלאות את ליבנו ומלוות את צעדנו, ולהחזיר את תחושת השליטה בחיינו.

הייתי רוצה לבנות מחדש את קירות הבטון של הבית שלנו, ואת תחושת הנינוחות והחמימות בבית הקבע האישי, הקהילתי והלאומי.

הייתי רוצה שנבנה יחד קירות לבנים יציבים אשר יצליחו לספק לדורים בהם מרחב מוגן ועוטף אהבה. לא נוכל לעשות זאת ביום אחד, נדרשת לנו עבודה רבה. תחילה עלינו להשיב את כל האנשים לביתם: את כל החטופים והחטופות, אנשי ונשות הבטחון ואת כל מי שפוננו מביתם, להחזיר למרחב המוכר שלהם. ורק אחר כך נוכל לתקן את השבור, לרפא את הכואב, להחזיר את היציבות, את תחושת החירות ותחושת הבטחון האישי, ולהפוך את השגרה לקבע ואת סוכות לחג של ארעיות.

אני חוזרת הביתה בלעדיהם

חיה שלי

תשעה חודשים במלון השחור. מחרתיים חוזרת הביתה. לא רק אני, כל המפונים מהדרום שבתם לא נחרב.

הגעתי לפה לפני תשעה חודשים בתחושת פליטות קשה. אז נולד אצלי הביטוי ה"מלון השחור". כינוי למלון אליו הגעתי. הוא עדיין שחור, אבל רק בעיצוב.

אחרי תשעה חודשים אני מרגישה שהשהייה במלון היתה עבורי כלוב של זהב.

התנאים הטובים, היחס החם של צוות המלון, המתנדבות והמתנדבים הרבים הקהו את הכאב והרדימו את הזעם.

היו אלה תשעה חודשים של ריפוי.

היו שאמרו שאני צריכה להגיד תודה על תשע חודשי הריפוי האלה.

אז תודה גדולה לכל האנשים הטובים שפגשתי בדרך.

תודה שלא נחטפתי.

תודה שאני עדיין בחיים ויכולה לחזור הביתה.

מה עם מי שעדיין סגורים במנהרות החמאס ממש ליד הבית

שלהם ושלי? ומה עם אלה שלא יחזרו לעולם?

אני חוזרת הביתה אחרי תשעה חודשים. אני חוזרת.

בלעדיהם.

מתוך יומן מלחמה של חיה שלי

משמעות חדשה למצוות עתיקות |

סוכות התשפ"ה

הרבה עיננו בלוצר שלום

חג הסוכות שומן בחובו מספר מצוות יסוד, אשר אליהן, כמו לשנה הנפתחת כולה אנחנו מגיעים אחרת. בצד הכאב הגדול והחוסר ישנה גם נחמה על כל שיש לנו, על כל שאנו בוחרים ליצור:

בונים.ות סוכה - אנו זוכרים את הסוכות שנותרו עקורות במרחבי העוטף אשתקד ואיתן את הסוכות ברחבי הארץ שנותרו זמן ממושך, עם גיוס המילואים הנרחב בשמחת תורה. בית ארעי היה השנה נחלתם של רבים, ביטחון בבית, האישי והלאומי, היה של מעטים. ובכל זאת אנו מקימים סוכה, כי בא מועד. אנו מקימות סוכה, כעדות לנדודים במדבר, השנה אנחנו דור שראה עצמו כאילו יצאנו ממצרים. אנו מקימים סוכה כדי שנוכל לארח בה, מקרוב ומרחוק, ליצור סוכת שלום.

עולים לרגל - סוכות הוא אחד משלושת הרגלים והמצווה היא עליה לרגל. השנה אני רוצה להוסיף מצוה, מצווה ירושלמית - לפתוח את הבית והלב לכל הזקוקים לשקט. איכשהו ירושלים הפכה להיות השנה מרחב מוגן, ייתכן כי כיפה שקופה מיוחדת עוטפת אותה, השגחה פרטית. הדריכות הירושלמית, המאפיינת את חיי השגרה שלנו, נראית כל כך שפויה בכאוס הכללי המתחולל בארץ שקיבל את התואר הקשה - שגרת חירום. מוסדות התרבות

והפסטיבלים, בתי הקפה ושלל פעילויות הרוח מתוכננות לסוכות. ירושלמים, בואו, נפתח את הבית והסוכה, נזמין את המבקשים מרחב נשימה שירושלים מעניקה בימים אלו יותר מתמיד.

שמחים בחגיגנו - המצווה היא על שמחת היחיד בחיק המשפחה, עם מוחלשי החברה, עניים ברכוש, בחרות ומשפחה. "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֶגְךָ אֶתְּךָ וּבְנֶךָ וּבְתֶךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוִי וְהַגֵּר וְהַיְתוֹם וְהָאֵלְמָנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ." (דברים, ט"ז, י"ד). בחג הזה ניצבים בשערנו יותר יתומים, יותר אלמנות. בחג הזה ניצבות 101 משפחות המתפללות לשוב יקיריהם הנמצאים בשביה. המצווה הזו תהא מהולה בכאב גדול, וגם בהודיה על היש שנוצר, שיצרנו יחד בשנה הזו, על המחויבות שלנו לכולם, לכל שקשה השמחה וקשה החג - אתם לא לבד.

לבנות, לעלות, לפתוח סוכה, בית ושער לכולם. עכשיו.

אֲחֵינוּ אַחִיוּתֵינוּ -
הַנְּשׁוּבִיִּים וְהַנְּשׁוּבוֹת,
הַנְּחֻנִים בְּצָרָה וּבְנִשְׁבִּיָּה,
הַעֹמְדִים בֵּין בָּיִם וּבֵין בֵּינְשָׂה,
הַמְּקוּם יְרַחֵם עֲלֵיהֶם,
וְיוֹצִיאֵם מִצָּרָה לְרוּחָה,
וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה,
וּמִנְשֻׁעַבֹּד לְגֵאֲלָה,
הַנְּשֹׂא בְעַגְלָא וּבְזִמָּן קָרִיב,
וְאָמְרוּ אָמֵן.

מגזין גלוייה מפרסם מעת לעת קולות קוראים וניתן לשלוח עוד

יצירות בנושא האסופה ובנושאים נוספים:

gluya.org | gluya@gluya.org

שישי יחדה
רשת המוסדות העולמיים
יהדות ישראלית

גלוייה רשותה
אגנות עכשוויות ברשות הרבים

רשות הרבים
הפורום הרושמי לאגוני
יהדות ישראלית

גלוייה לדבר גלויות
על מה שמכוסה

משיב הרוח

**הקולג'
המכון
ללימודי
יהדות**

בית המדרש לרבנים
ע"ש שכטר
Rabbinical Seminary

הדר
החברות
המרכז

מכון שיטים
ארכיון התנ"ך והקב"ץ

**המדרשה
בארצות
הברית**

**רבנות
ישראלית**

**Shalom Hartman Center
שלום הרמן מרכז מחקר**

**THE HONEY
FOUNDATION
FOR ISRAEL**

Proudly Funded By
**UJA Federation
NEW YORK**

